

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Reinhardt, Mathilde Wilhelmine FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1873-06-06)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Reinhardt, Mathilde Wilhelmine FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1873-06-06)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 164. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000053.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Til Mathilde Reinhardt.
Frederiksværk, 6. Juni 1873.*

Her er smukt! Kan man ikke kaste Støvlaget af sig her, saa kaster man det ingensteds. Jeg har nu i disse Dage blot vandret omkring og nydt en berusende Glæde. Jeg er ensom og dog i det største Selskab; thi saamange Fugle af forskellig Art har jeg aldrig før hørt blande Mælet i højkrøstet, ustandselig Frihedsglæde og Samfundsleven. Jeg var etsteds imorges, hvor der var mindre Underskov og højere Stammer, og her var — som det lod — en Samlingsplads for Alliker, Ravne og Krager, og de skreg, saa det var, som den ene vilde overdøve den Anden, og, vilde man have tilraabt dem: „Troer I, dette kan kaldes smukt?“, vilde de næste Skrig have svaret: „Der er Ingen, som siger, det skal være smukt; men det skal, Fanden ta' mig, være sandt — for jeg siger det!“ Jeg lo tilslut af det hele syndige Spektakkel.

Igaar var her en [Grundlovs-] Fest for Friheden; den var lille og svag i Ytringen, ikke større, end Stedet kunde præstere, og da den snurrige Procession drog forbi mit Vindue, hvor jeg stod og saa til, svulmede mit Bryst af en blandet Følelse, og med Taarer i Øjnene lo jeg, saa jeg rystede; thi pludseligt stod „De Unges Forbund“ for mit indre Syn, og det blev til en Sandhed, ogsaa paa dette Sted. Forresten oplevede jeg derved en skøn Dag, eller rettere: en skøn Stund; thi da disse faa Mennesker s. 165 med sin slette Musik i Spidsen togede ind gennem de guddommelige Skovpartier og alle Tunger sang med i Kor: „Ja, her er skønt at leve, tungt at dø!“, da har der ingen Frihedsfest i Verden vist et skønnere Syn, om end det har været baade større og mere imponerende. Nu, jeg takker Gud, fordi jeg er kommen herhid med mit sygelige Legeme og min sørgmodige Aand; her maa bægge komme sig og faa Glæde af Livet igen.